

отъ мечката и около ярето, леко, безъ да сътимъ умора, изкачваме Забрѣдо и възли-
 заме на върха на баира, от-
 дето още по-леко се спускаме
 къмъ село. Само Никола е все
 нѣкакъ безпокоенъ и току се
 озърта наоколо, дали не ще
 се изпрѣчи нѣкой козарь, или
 нѣкой другъ човѣкъ и да каже:
 — Това яре е мое! — Слава

Богу, никой не се яви и никой
 не спрѣ погледъ върху ярето.
 И когато стигаме до нашия
 вратникъ, дето азъ ще се от-
 бия, Никола важно и нѣкакъ
 тържествено, съ пълния цедил-
 никъ на гърба, повежда изъ
 улицата за къмъ дома си
 своя дошелъ му отъ невиде-
 лица добивъ, малкото черно
 яренце.

Т. Г. Влайковъ

ВЪ ПЛАНИНАТА

Планини, поля, долини
 пухкавъ бѣлъ саванъ покри,
 тѣй приятно е навънка,
 тѣй снѣгътъ блести, блести!...

Отдалече планинитѣ
 ни примамватъ и зоватъ.
 Грабвайте шейнитѣ, скитѣ
 и съсь менъ, деца, на пжтъ!

Ще отидемъ въ планината,
 на просторъ и въздухъ чистъ,
 и отгоре ще се спуснемъ
 по безкрайний ширъ сребристъ.

Като вѣтъра на воля
 съсь шейнитѣ ще летимъ,
 и съсь скитѣ въ планинитѣ
 ще се носимъ, ще хвѣрчимъ.

Топли дрешки облѣчете
 и напредъ вървете съ менъ,
 вѣвъ игри и смѣхъ ще мине
 неусѣтно зимний день!

Георги Костакевъ